

China met zijn 400 miljoen inwoners is de hoop van de West-Europeesche, Amerikaansche en Japan-sche kapitalistengroepen, om de verloren geraakte afzetgebieden voor de wereldmarkt terug te vinden. Deze hoop wordt o.a. door den huidige nationalis-tischen bevrijdingsstrijd meer en meer ijdel. Er begint zich in China, zij het langzaam een nationale industrie te ontwikkelen, welke echter door de buiten-landsche industriele concessies in haar ont-plooiing gestuit wordt. Evenals bij alle nationalis-tisch-revolutionaire bewegingen spelen ook thans in China de intellectueelen een zeer voorname rol. Meer nog dan de Chineesche kapitalisten leiden de intellectueelen onder de concurrentie van het bin-nendringende wereld-imperialisme. Onder invloed van de buitenlandsch-kapitalistische uitbuitings-methoden ontwikkelde zich, vooral in de concessie-gebieden, een Chineesch proletariaat, dat op de vreeselijkste wijze uitgemergeld wordt. Evenals bij andere nationalistisch-revolutionaire bewegingen, gebruikt ook hier de opkomende bourgeoisie de kiemen van verzet tegen de uitbuiting voor haar doeleinden, d.w.z. voor de ontwikkeling van een zelfstandige, nationaal kapitalistische Chineeschen staat. Hoezeer het verzet van de Chineesche arbeiders en de opstand in China in het algemeen bij draagt tot de verzwakking van onzen vijand, het wereldimperialisme, toch moet het West Europee-sche en Amerikaansche proletariaat ten sterkste gewaarschuld worden tegen de verwarringstichtende propaganda, welke in deze door de partijen van de IIIe Internationale gevoerd wordt. Rusland, dat voor zijn nationaal-kapitalistische ontwikkeling vooral behoefte heeft aan expansie in het Oosten, steunt alle nationalistische bewegingen in Azië, mede, om-dat het hierin een middel ziet, om de West-Euro-peesche en Amerikaansche concurrenten te ver-zwakken. Het opkomende Chineesche nationalisme moge de Chineesche arbeiders tijdelijk gebruiken en daarom bij staan in hun strijd tegen de vreemde uitbuiters, ten slotte zijn haar doeleinden lijnrecht tegengesteld aan de belangen van het Chineesche proletariaat en vooral aan de doeleinden van de

De imperialistische democratie van Caillaux—
Briand wendt thans alle middelen aan om de op-
standig nationalistische beweging der Rifkabylen

Deze voorwaarden en belangen vereischen echter niet het telkens weer afleiden van het proletariaat van zijn klassedoeleinden en het ononderbroken aansturen en vastleggen op de kapitalistisch-poli-

Dit moet het proletariaat doen, als het niet door de leiders van de IIIe Internationale, die het han- deldezelde bedorven kost voorzetten, als de sociaal- democratie vóór den oorlog deed en waardoor het vreeselijke 1914 mogelijk gemaakt werd, voor een tragedie van nog ontzaggelijker omvang, geplaatst wil worden.

Ondanks alle overwinningstafares van de
 S. D. A. P. en andere „democratische partijen”,
 heeft zich in de oonderlinge machtsverhoudingen
 tusschen de groote parlementaire partijen, sinds
 de verkiezingen niets veranderd. De „rechterzijde”,
 d.w.z. de coalitie van die partijen, waarin, onder
 opperste leiding van den christelijken mammon-
 cienaar Colijn, de belangen van het imperialistische
 grootkapitaal den doorslag geven, heeft groot-
 deels haar machtspositie behouden. Tienduizen-
 den middenstanders, de z.g. „kleine luyden”,
 hebben zich voor den zegewagen van deze im-
 perialistische groepen laten spannen, waaruit de
 onderwerping van alle deelen der bourgeoisie aan
 het imperialistische grootkapitaal blijkt. De do-
 onze, roemruchte sociaal democraten, hierin tan-
 gevolgd door de C.P.H., zoozer uitgebuit
 tegenstelling tusschen de „democratische”, e-
 „reactionaire” deelen der bourgeoisie blijkt, vo-
 wat de klassegroepering en de politieke mentalite-
 betreft, een fictie te zijn. Op deze fictie had de
 soc. dem. haar hoop gebouwd op een coalitie
 tusschen haar en de „Roomsche democraten”.
 Voorloopig echter komt er van deze politieke spe-
 culation niets terecht: de Nederlandsche bourgeoisie
 heeft het nog niet noodig, de sociaal democraten
 voor haar te laten regeeren. Uit de bereidheid de
 soc. democratie echter, om dit, in verbinding met
 andere burgerlijke groepen te doen, blijkt de on-

Deze 10
leiden echt
meest uitg
als in Eng
verschijns
gaat same
mentalite
naren wi
werkelijk
in Holla
is een v
buit, or
grondsl
benevel

aan
voor
ans
uite
en
voor
teit
de
alite
ten".
spe-
nois
raten
der
met
nder-

in het geheel is blijft o.a. dienit, dat temperatuur van vucaal- en andere
de zich voltrekkende, intensieve
der bourgeoisie, ter verdediging der
die belangen, aan het oog der prolet-
aars onttrekt. Enkele mededeelingen,
van den voorzitter van de vereeniging
st op de jongste algemeene verandering
naten hiertoe niet geen twijfel bestaan:
— Marinebegroting — aldus deze
— werden de gelden voor den aanbouw
materiaal toegestaan. De „Java“ is
maanden in dienst, een kruiser, die
king met andere kruisers van andere
— met het „doezaan“ een prachtich

„Het Volk“ doet het voorkomen, alsof er geen sprake van de lichte en en spot wat met het congres van „Onze Vloot“, maar deelt haar lezers intusschen welk een bedacht, dat zij iets van de werkelijkheid zullen gaan zien, slechts de frazen mededeelt het de op dit congres tot uiting gekoemde werkelijke feiten verwijzt. Ondanks het verwerpen van de vlootwet, hebben de Nederlandersche altherijkelijkste imperialisten, bij de graven van den petroleummammam kan gezien, bij de overtooring in den grooten oceaan paraat te zijn. De bouwden kraaiers, die niet de besten ter werke kunnen wedijveren. Zij versterken zich op maritieme gebied ook in andere opzichten en als oprecht imperialistische geloovigen, die weten, dat de mondiale kapitalistische gods langzaam maar zeker maakt, wachten zij rustig de voor hun gunstige stemme al, om hun vloot opnieuw reussachtig te versterken. De Nederlandsche arbeiders echter, die zich niet voor de bezittingen hunner bourgeoisie willen laten afslichten, maar voor eigen land doelvinden willen optreden, zullen uit deze dinde de noodige lessen moeten putten. Geen ontwaakingsleuze, geen parlementarisme kan de militairkrachtopspanning van de bourgeoisie tegenhouden. Zij verzwakken slechts het proletariaat, stomt zij inzicht in de werkelijke verhoudingen af en dus onderdeelen van de methode, welke de bourgeoisie toepast ter onderdrukking van het proletariaat en die zij voor haar eigen politieke en militaire versterking noodig heeft.

Zoo is dan ook in Holland het resultaat van de verkiezingscomédie, dat de heer Collijn, de voorverder van de imperialistische reactie, thans het hoofd der regering staat. Deze benoeming geeft de werkelijke politieke situatie volkomen recht. Alle burgerlijke partijen zijn aan het imperialisme en het grootkapitaal onderworpen. Het ligt dus volkomen in de lijn van de verhoudingen, als een regering Collijn, een regering van het agressieve imperialisme, wordt afgevaardigd door de reformistische mentaliteit.

Zoo wel de S.D.A.P. als de parlementscommunisten voeren thans een lawaai-campagne tegen de regeering Colijn. Beiden trachten zij elkaar de wind uit de zeilen te nemen. De „linkse" nieuwe partij-leiding van de C.P.H. heeft bij deze gelegenheid de bekende taktiek van de Wijnkoopcentrale herhaald en heeft, naast het N.A.S., de S.D.A.P. en het N.V.V.... de Roomsche Katholieke Volkspartij tot een „eenheidsfront" uitgenoodigd. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat de S.D.A.P., politieke parvenu als die partij nu eenmaal is, de eenheid met de C.P. niet noodig heeft. Zij zou door deze eenheid zelfs in aantal niet versterkt worden en accepteert dit aanbod dus niet. Principeel kan er voor haar op zichzelf geen reden zijn, om dit aanbod te weigeren. De grondslag waarop de C.P.H. deze anti-Colijn-campagne stelt, is tenslotte gelijk aan die van de soc. demokraten. Beide stellen zij zich op den valsehen grondslag van de „burgerlijke democratie". Beider leuze: „Tegen de reactie, tegen Colijn", is een speculatie op de denkbeeldige verschillen in de bourgeoisie. De grondslag dezer campagne is dus: bedrog van het proletariaat! Beiden, S.D.A.P. en C.P., verzwakken praktisch het proletariaat. Niet alleen door de motiveering, die zij geven van hun anti-Colijn-campagne, neen, vooral ook door de uitnoodiging aan de besturen van genoemde organisaties, op zichzelf, teekent de nieuwe leiding der C.P.H. zich als een reformistisch-opportunistische! Thans kan, vooral op grond van de machtsverhoudingen tusschen S.D.A.P. en C.P.H., een politieke verbinding tusschen deze beiden slechts te tekenen, dat de parlementscommunisten door de S.D.A.P., — en het uitnoodigen van de R.K. Volkspartij wijst in deze richting — nog meer naar rechts getrokken worden.

Wij laten de frazen, waarmee deze z.g. „linksche“ leiding haar rechtse politiek verdedigt, voor wat ze zijn, stellen echter vast, dat de C.P.H., onder leiding van de roemruchte oppositie van Van Nieuw-Soest, van welke oppositie wij reeds meermaals het slappe, reformistische karakter, dat in haar gelegenheidspolitiek uitkomt, aantoonde, na de nederlaag bij de verkiezingen geleden, verscheen een nieuwe leuze opstelt, welke neerkomt op de oude tactiek van Wijnkoop, n.l. samengaan met de leiding der S.D.A.P., dus, met de bourgeoisie. Volgens deze „linksche“ partijleiders, die handelen onder de directe hooge bescherming van Moskou,

Dat in de periode van opkomst van het moderne kapitalisme, revolutionairen als Marx de burgerlijke democratie, waarvan zij toen trouwens ook al niet bijzonder veel verwachting hadden, maar welke in die periode nog speciale klassebelangen tegen het feudalisme had te verdedigen steunden, was toen een eisch van reëel-revolutionaire politiek. Thans echter, nu het imperialisme al deelen van de bourgeoisie, alsmede de resten van wat er van het vroegere feudalisme is overgebleven, tot een macht samenvat tot opbouw en behoud van het kapitalisme en in den strijd tegen het proletarische communisme, thans is het zich stellen op den grondslag der burgerlijke „democratie” en der burgerlijke republiek, een directe anti-proletarische politiek. Van de Kadt tot Wijnkoop, van Ruti Fischer tot Brandier, allen staan zij op denzelfden grondslag van den burgerlijken staat, allen willen zij, wat zij ook verder voor revolutionaire frasen gebruiken, in de praktische politiek, het proletariaat laten vechten voor de klassedoel-einden der bourgeoisie. Allen steunen zij de demagogische voorstelling, alsof er in dit tijdperk nog een burgerlijke democratie bestaat en willen zij het proletariaat in den waan brengen, alsof het strijden voor de burgerlijke democratie of de burgerlijke republiek, klassedoel van het proletariaat kan zijn.

Vatten wij nu de verhoudingen, zooals wij die gescheit hebben, samen: Inderdaad, de reactie zegeviert. De reactie is echter niet Colijn alleen, de reactie is minstens evenzeer Wibaut—Marchant en de katholieke democraten. Tegenover deze reactie

Wegens plaatsgebrek konden wij dit artikel in in ons vorig nummer niet opnemen. Wij achten het echter ook thans nog volkomen actueel. (Red. K.A.)

Het schijnt ons noodzakelijk aan de kwestie der revolutionaire bedrijfsorganisatie een speciale bedrijfsorganisatie te wijden.

De misleidende actie van de IIIe Internationale, vooral haar eenheidsfronttactiek heeft ook bij den min of meer revolutionair gezinden arbeider, het begrip omtrent het wezen, de doelstelling en de organisatie die moet leiden tot de revolutionaire klasse-eenheid van het proletariaat, volkomen verdoezeld en weggevaagd. De bedrijfsorganisatie als organisatieprincipe misbruikt door syndicalisten, R.V.I. en modernen, die „ook voor bedrijfsorganisatie zijn”, maar er ieder levend revolutionair karakter aan ontnemen en haar verlagen tot een verlengstuk van de vakbeweging en tot wettelijke bedrijfsorganisaties, die, geketend aan den klassestaat der bourgeoisie, tot nieuwe belemmering van het zelfstandig proletarische denken en handelen worden, dreigt hierdoor haar oorspronkelijk karakter te verliezen. Een gedetailleerde behandeling van dit onderwerp is dus thans meer noodig dan ooit. Tegen onze gewoonte zullen wij dit artikel in gedeelten moeten plaatsen, daar de stof niet te verwerken is binnen het kleine bestek van één artikel in ons orgaan.

I.

Elk maatschappelijk systeem heeft zijn eigen typische vormen en klassenstrijdmethoden, die in oorzakelijk verband staan met zijn wezen. Deze vormen en methoden zijn niet een los omhulsel, dat ieder willekeurig moment kan worden afgelegd, doch levende deelen van een levend geheel. Het wezen eener organisatie wordt bepaald door de eigenschappen van het economische fundament, waarop zij berust. Natuurlijk verandert zij, levend organisme als zij is, gestadig van karakter. Met de veranderingen, welke plaats vinden in het maatschappelijk fundament, verandert tevens het karakter der organisatie. Terwijl de uitingsvormen eener historische periode nog aan het afsterven zijn, ontwikkelen zich gelijktijdig uit deze verandering de elementen van de haar opvolgende maatschappelijke orde.

De productieverhoudingen vormen de basis dezer ontwikkeling. Zooals de organisatievormen van het kapitalisme berusten op de basis van het privaatbezit, van de op het maken van winst ge-

richte particuliere productiewijze, zoo zal de kommunistische maatschappij daarentegen vormen vertoonen, die in overeenstemming zijn met haar productiegrondslag, de gemeenschappelijke, die gericht is op de voorziening in de behoeften.

Waar de ideologie der maatschappij in direct verband staat met den productiegrondslag zal de aan de maatschappij van het gemeenschappelijk bezit eigen zijnde ideologie in diametrale tegenstelling staan tot die van de kapitalistische. Het spreekt vanzelf, dat wijzigingen in de productiebasis en de ideologie geen plotselinge onverwachte verschijnselen zijn, doch resultaten van een historisch proces.

Met de ontwikkeling en het zich zelf vestigen van de proletariaat klasse als een zich van zich zelf steeds meer bewust wordende revolutionaire factor voltrekt zich het wordingsproces van de proletariaat organisatie der communistische maatschappij. Dit proces voltrekt zich niet van vandaag op morgen, niet direct in volkomen zuiverheid. Tot deze zuiverheid kan het proletariaat eerst geraken op den grondslag van de volmaakt functioneerende gemeenschappelijke productiewijze. Het bewustzijn van de historische noodzakelijkheid der nieuwe organisatie, opkomend in de hoofden van enkelen en door dezen gepropageerd, zal tenslotte ingang vinden bij de massa's, deel worden van het klassebewustzijn.

Het proces van de ontwikkeling dezer organisatie, van de wording harer aanvangsvormen is tevens uitdrukking van de voortschrijdende klassebewustzijnsontwikkeling van het proletariaat. Het proletariaat begint met de vorming van organen, waarin zich het sociaal bewustzijn, het bewustzijn zijner klasse-saamhoorigheid cristalliseert. Het ontwikkelt deze organisatievormen in ononderbroken strijd tegen de kapitalistische; doorbreekt ze, vernietigt ze, stelt zich zelf in hunne plaats. De stroom dezer beweging zal aanvankelijk van onder naar boven gaan en zal eerst tot volle kracht komen door het eikaar doordringen van beide deelen, uit welker wisselwerking eerst een levend krachtig geheel ontstaat. De strijd om de nieuwe organisatie is zonder meer de strijd om de bevrijding uit de keenen van kapitalistische geestesgesteldheid. De kracht, waarmee om deze nieuwe organisaties gestreden wordt, is de graadmeter van de ontwikkeling van het klassebewustzijn van het proletariaat en geeft aan, in hoever het bereid is alles te doen om als klasse tot de overwinning te komen.

Hiermede is tevens gezegd dat de weg, die deze organisaties, vooral in den aanvang, zullen gaan, vol hinderpalen zal zijn en dat zij naar alle waarschijnlijkheid zich niet zullen ontwikkelen zonder de grootste moeilijkheden als stilstand, teruggang, of misvattingen in den opzet.

De revolutionaire rassen als uiting van proletarische organisatie zijn in den aanvang hunner ontwikkeling dus strijdorganen, worden dan levende tellen van den proletarischen staat en vervolgens de algemeen heerschende universeele organisatievorm van de communistische maatschappij.

Algezien van vroegere onbeteekende, onklare en onsaamhangende pogingen in de richting eener radenorganisatie, ontwikkelden zich de revolutionaire raden als proletarische organisatie, als strijdorganen, in de Russische revolutie van 1905. Hiermede was praktisch en theoretisch de grondslag gelegd voor hunne verdere ontwikkeling. Met den val van het Czarisme begint dan het werken van den „Arbeiders- en Soldaten-gedeputeerden-Raad“. Op het tweede Al-Russische Radencongres van 8 Nov. 1917 worden de Bolschewiki de meerderheid. Het

Al-Russische congres van Arbeiders-, Soldaten- en Boerenraden werd tot hoogste orgaan binnen de russische staatsfederatie verklaard. Volgens de in 1918 aangenomen en in werking getreden „Grondwet der Russische socialistische federatieve Sovjet-republiek", werden de raden tot de nieuwe staatsorganen verklaard. Ongeacht de later helaas volgende langzame verschrompeling en inzninking van de Russische radenbeweging, blijft het belangrijkste feit, dat hier voor het eerst in de historie bewust strijdorganen en staatsorganen als nieuwe uitdrukking van proletarische klassenwil en van specifiek proletarische organisatievorm in het leven geroepen werden.

Zeker is het echter dat een land waar het proletariaat een zoo klein percentage van de bevolking uitmaakt en waar door de loop der ontwikkeling de boerenklasse de richting der economische en politieke ontwikkeling in laatste instantie aangeeft, niet het historisch aan ewezen centrum kan zijn waar de zuiver proletarische organisatie-vorm van de arbeidersraden-beweging zich tot hoogste volkomenheid en kracht verveer kon ontwikkelen.

Oin het wezen, de eigenschappen, de samenstelling en de taak van de revolutionaire raden te begripen, is het noodzakelijk het doel van de proletarische klasse-beweging te bezien. Haar doel is de opheffing van het privaatrecht, de vernietiging van de basis der kapitalistische maatschappij, het in haar plaats stellen der communistische productie-wijze. Alles moet dus vallen wat drager en uitdrukking is van de privaatkapitalistische productieverhoudingen. Vernietigd moet vooreerst worden de burgerlijke staat en alle bestanddeelen die met dezen staat verbonden zijn. Want de staat is de politieke representant van het privaatrecht.

In zijn plaats stelt het proletariaat voorloopig zijn dictatuur als klasse, de proletarische staat. Deze dictatuur beteekent het uitsluitende beschikkingsrecht van het proletariaat als klasse over alle maatschappelijke en politieke instellingen. Een klassedictatuur dus, die hard en onverzoenlijk moet zijn tot dat elke contrarevolutionaire is overwonnen en onmogelijk geworden, maar tevens een klassedictatuur der proletarische meerderheid over de burgerlijke minderheid der bevolking en die uiteraad gericht is op de volkomen opheffing van alle klasseheerschappij, in dit einddoel ligt het wezenlijke verschil tusschen den burgerlijken en den proletarischen staat. De proletarische staat stelt zich van den aanvang af tot doel, de staat als uitvoerder van klasseheerschappij overbodig te maken. De proletarische staat leidt dus tot opheffing van den staat in het algemeen. De omvorming van de burgerlijke maatschappij in de communistische is echter zonder de proletarische diktatuur onmogelijk. Want deze omvorming is geen simpele vreedzame of in één stormloope voltrokken beweging, evenmin is de burgerlijke staat een in de lucht zwevend ijel schema, doch een reële macht.

zwevend lij schema, doch een reële macht.

Deze omvorming is een langdurig klassenstrijd-proces, dat telkens weer gestuit wordt door allerlei hindernissen die het op zijn weg ontmoet of die ontstaan uit de aanvankelijke onrijsheid van de proletarische klasse zelf, en die het eerst in den loop dezer revolutionaire ontwikkeling kan overwinnen. De burgerlijke staat wil de vereeuwiging der uitbuiting, de proletarische staat wil de opheffing van alle uitbuiting van menschen door menschen. Met het bereiken van dit doel, de opheffing van het privaateigendom, sterft de proletarische staat af om plaats te maken voor de staatlooze, geweldlooze communistische menschengemeenschap. De dictatuur van het proletariaat is natuurlijk volkomen verschillend van de z.g. arbeidersregering*, een regering op den grondslag van het kapitalisme, waarbij z.g. arbeidersleiders*, als gehoorzame knechten der bourgeoisie en om de kapitalistische belangen te behartigen, tijdelijk bij de gratie van het kapitaal, als figureerende stuurlieden aan het roer van den kapitalistischen staat gezet zijn, terwijl in werkelijkheid de bourgeoisie de volkomen politieke en economische macht behoudt en de richting van de politieke en economische ontwikkeling aangeeft. Niet alleen dat het bezit der productiemiddelen vol-

komen in handen der bourgeoisie blijft onder een dergelijke „arbeidersregering”, het karakter van het kapitalisme dus niet in het minst wordt aange-
tast, blijft ook de kapitalistische staatsmachinerie, het overheerschingsinstrument over het proletariaat, volkomen in werking. Een dergelijke, op het kapitalisme steunende, de kapitalistische organisatie- en staatsvorm volkomen handhavende, regering van arbeidersleiders, zoals de regering van de I. I. van Mac Donal in Engeland er een was, beteekent niet een stap voorwaarts in de richting van het communisme, doch een gevaarlijke belemmering van den proletarischen klassenstrijd.

Een dergelijke „arbeidersregering“, dient niet de opheffing van het privaateigendom, doch stelt zich veel meer de verdere bestendiging van het kapitalisme ten doel. Zij moet het kapitaal een rustpauze verschaffen, waardoor het weer op adem kan komen en is dus direct en indirect een belemmering voor de ontwikkeling van het proletariaatsklassebewustzijn.

De taak van het proletariaat als klasse, het doel van zijn dictatuur, is tweeledig. Eenerzijds het neerslaan van de kapitalistische dictatuur, van de kapitalistische verzetspogingen tegen de proletarische revolutie, dus de verovering van de volledige macht, anderzijds de overname en verdere ontwikkeling van de productie. De proletarische klasse-organisatie moet zich dus, om deze tweeledige taak te kunnen vervullen, ontwikkelen en vormen op den grondslag van de historisch aanwezige verhoudingen.

In overeenstemming met deze tweeledige taak, de vernietigende en de opbouwende, de geestelijke en de economische, zal de raden-organisatie zich in twee vertakkingen ontplooiën.

Eenerzijds zullen zich de **economische raden** vormen, welke speciale taak het zal zijn den strijd te voeren om de economische macht, om de overname, omvorming en uitbouw der productie, terwijl hun taak vooral zal bestaan in de planmatige regeling van het niet aan de winstmakerij gebonden geheele economische leven. Anderzijds vormen zich de **arbeiders-raden**, welke voornaamste taak het is, den strijd om de verovering van de **politieke macht** te voeren. De leiding, doorvoering en verdediging van de proletarische dictatuur, de onderdrukking van elke poging tot contra-revolutie behoort in de eerste plaats tot de taak dezer politieke arbeidersraden.

Na het vervullen van deze taak zullen de politieke raden overbodig zijn geworden, terwijl daarentegen de economische raden, als organisatorische uitingsvorm die volkomen in overeenstemming is met het wezen der communistische maatschappij, zullen blijven voortbestaan en zich verder ontwikkelen.

De proletarische klasse schept zich dus door deze organisaties de strijd-instrumenten, de organen ter omvorming van den staat en de economie der burgerlijke maatschappij. De raden zijn de levende tegenwoordigding van de gemeenschap, niet het bezit van een of andere groep van particuliere bezitters, die ermede in hun groepsbelang naar willekeur zouden kunnen handelen. Met het sterven vanden staat verdwijnen tevens de politieke arbeidersraden. Met het samenvloeien van economie en politiek, organisatorisch tot uiting komend in de wereldwijde, commune der economische raden, ontstaat de hoogere eenheid, die de karakteristieke uiting is deze, waarlijk nieuwe wereld.

waarlijk nieuwe wereld.

Waar de proletarische staat alleen op de kracht van de klasse als geheel berusten kan en waar het communisme, dat zich op de gemeenschappelijke productiewijze baseert, een maatschappijvorm zijn zal, waarvan alle leden arbeidende deelen van het productieproces zullen zijn, dus de algemeene arbeidsovereenkomst, het algemeen productieve bezit, het algemeen leidende principe zal zijn, moet de radenorganisatie als de naar buiten komende vorm van dit productieproces optreden en er onverbreeklijk mede verbonden zijn. Zij zal dus van den aanvang af daar haar voedingsbodem vinden, haar karakteristieke organisatievormen daar ontwikkelen, waar zij in de kapitalistische maatschappij met de productie als massa, als klasse ten nauwste verbonden is, dus in de bedrijven, de levenscellen der productie.

Noodzakelijke voorwaarde voor den opbouw en uitbouw der radenorganisatie is dus het onverbreekbaar verbonden zijn met het productieproces en de klassedeelname, de actieve deelname van het geheel proletariaat, beginnend met de activiteit van de klassebewuste deelen van het proletariaat. De klasse als draagster van het productieproces is eerste en laatste instantie. De arbeidersraden zijn de uitvoerende organen der proletarische klasse.

Wat na iedere belangrijke diplomaten-conferentie, sinds den oorlog, waar te nemen was, nl. het in alle toonaarden herhalen van den kapitalistischen deun, dat nu het herstel der wereld weer een belangrijken stap gevorderd was, herhaalt zich thans in versterkte mate bij de conferentie van Locarno. De geheele kapitalistische pers, van rechts tot links, hierin begeleid en voorgestaan door de soc. dem. pers, doet aan dit spel van demagogie en zelfbedrog mede. Nu willen wij geenszins ontkennen, dat de groote politiek-economische conferenties van de bourgeoisie resultaten hebben opgeleverd. Resultaten, die echter het economisch herstel van het kapitalisme niet nader brachten, doch slechts politieke resultaten, die eenzijdig moeten dienen om op het proletariaat zooveel mogelijk de lasten dezer crisisperiode af te wenten, het te verdeelen en van zelfstandig revolutionair klasseoptreden af te houden; anderzijds te, onder de werking van de wereldcrisis steeds scherper wordende tegenstellingen tusschen de kapitalistengroepen onderling, bij te pleisteren.

Een duurzaam herstel van het kapitalisme zou in de eerste plaats eischen, het tot stand brengen van een sterke economisch-politieke belangen-eenheid tusschen de groote nationale kapitalisiegroepen der wereld. Het tegendeel zagen wij echter bij de vroeger door diplomatenconferenties en zien wij ook thans bij Locarno. De politieke verzwakking in de economische onderwerping van de Europeesch continentale kapitalistengroepen aan het Am.-Eng. bankkapitaal, is telkens weer het eigenlijke doel, dat nagestreefd wordt.

Al is het Am.-Eng. bankkapitaal in deze politiek voor een groot deel geslaagd, — het heeft inderdaad de vorming van 'n continentaal bloc onder Fransche hegemonie, het groote doel van Poincaré, weten te bereiken — toch is de bourgeoisie verder dan ooit verwijderd van haar doel: het herstel van de harmonie in de kapitalistische productiewijze en dus de opvoering van de kapitalistische economie tot hogere vormen. De kapitalistengroepen blijven elkaar de afzetgebieden der wereld betwisten, omdat het tekort aan afzetmogelijkheden voor hen, meer afzonderlijk en met elkaar, niet te overwinnen is.

De tekst is niet alleen gevolg van de ontzettende vernijing van groote volksmassas, maar vooral reek van wijzigingen in de structuur van het kapitalisme, waardoor o.a. vroegere slomers (hans) producenten en dus concurrenten geworden zijn. Dit maakt het de bourgeoisie onmogelijk tot een wereld-eenheid te komen. De geweldige crisishokken, welke thans telkens weer de wereld teisteren, zijn echter slechts op wereld-basis op te lossen. De resultaten van de verschillende conferenties en van Lecomte niet in de laatste plaats,

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
AMSTELKADE 25^{III} — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

L O C A R N O

L O C A R N O van eenig nationaal belang moeten formeeren, maar slechts op wereldbasis van het algemeene belang van het proletariaat als klasse.

leiden er slechts toe, dat op den duur het catastrophaal karakter van de botsingen, welke de diplomaten met papieren maatregelen en de bankiers door financiële onderwerping van bepaalde groepen (vooral van Frankrijk en Duitschland) trachten te bezweren, onvermijdelijk wordt, waardoor de, voor de eindperiode van het kapitalisme zoo opmerkelijke slepende crisis, een heilig, ontbindend en verwoestend karakter gaat aannemen.

Als elke andere heersende klasse, tracht ook de bourgeoisie, met alle middelen tot het laatste toe, haar machtspositie te handhaven. Zij kan dit alleen door de groote proletarische massa's van Europa en Amerika, tegen alle teiten in, teikens weer diets te maken, dat liet kapitalisme zich herstelt. De diplomatenconferenties heeft zij niet in de laatste plaats voor dit doel noodig en het is slechts een bewijs voor de volkomen geestelijke onderwerping aan de bourgeoisie, dat de „arbeidersbeweging" aan dit politieke spel met alle kracht medewerkt. Terecht kon dan ook de Engelsche minister van Buitenlandsche Zaken, Chamberlain, vaststellen, dat er geen wezenlijk verschil bestaat tusschen de buitenlandsche politiek van de Labourregering onder Mac Donald en de zijne. De partijen van de Tweede Internationale in alle landen zijn de meest uitgesproken gangmakers van dit bedriegelijk streven. Evenale politiek van MacDonald in wezen gelijk is aan die van Chamberlain, zoo is die van de Duitse sociaal democraten — die zich aanvankelijk om partij-politieke overwegingen hielden, alsof zij tegen Locarno zouden stemmen, omdat de Duitsch-nationalen zulks ook dreigden te doen, doch die ten slotte besloten hebben, toch vóór Locarno te stemmen — gelijk aan die van Luther-Stresemann, terwijl ook die van Leon Blum in Frankrijk in dit opzicht in niets verschilt met die van Briand-Loucheur-Painlevé.

De partijen van de IIIe Internationale bezien overeenkomsten als die van Locarno in de eerste plaats van Russisch-nationaal standpunt. Evenals de andere regeeringen, vindt ook de Russische een „arbeidersbeweging”, bereid om haar propaganda over te nemen: de Derde Internationale. Evenals de Russische regeering op tenslotte nationaalpolitieke gronden, fulmineert ook de IIIe Intern. tegen Locarno. Hoe weinig principiële betekenis dit echter heeft, blijkt alleen reeds uit het feit, dat zij met de soc. dem. partijen een eenheidsfront willen sluiten. De proletarische klasse-beweging tegen kapitalistische conferenties en overeenkomsten à la Locarno zal zich echter niet op grond

Tot op welke hoogte is Locarno de voortzetting van de onderwerpspolitiek van het Am.-Eng. bankkapitaal, zoals die tot uiting komt in de Dawes-overeenkomsten. Zoosls Duitschland, moet ook Frankrijk onderworpen worden en tot een mogendheid van den tweeden rang gemaakt. Vooral Engeland, dat nog steeds het grootste belang erbij heeft, een zelfstandige, economisch-politieke eenheid tusschen Frankrijk en Duitschland tegen te houden, tracht door deze landen tegen elkaar uit te spelen, beiden te verzwakken. Engeland, dat, anders dan Frankrijk, niet over een sterk landleger beschikt en dat zich, zoals wij vroeger reeds aantoonde, vooral door de Franche luchtvaart sterk bedreigd voelt, heeft er alle belang bij, dat Frankrijk als militaire en imperialistische mogendheid zooveel mogelijk teruggedrongen wordt. De wereldoorlog was voor Engeland vooral het middel, om met behulp van Frankrijk, Duitschland als militaire en imperialistische mogendheid uit te schakelen. Het huidige Britsche "pacifisme" dient er vooral toe, om, samen met Duitschland, Frankrijk te ontwapenen. Daarom laat Engeland — samen met Amerika — het volle gewicht van zijn tegenover Frankrijk machtige positie, drukken, opdat Frankrijk zich onderwerpen zal; dáárom treedt het huidige Engeland van Chamberlain met het bloedige Italië van den zwarten Mussolini op als vredes-kampioen en neemt het in het verdrag van Locarno de taak op zich, de huidige Europeesche grenzen in 't Westen te waarborgen, waardoor het Frankrijk een sterk argument tot handhaving van het machtige Franche militarisme uit de handen slaat, teneinde zichzelf tegenover het Franche imperialisme te versterken.

Zoals de Dawes-plannen Duitsland tot een kolonie van het Am.-Eng. bankkapitaal hebben gemaakt, zoo is Locarno de voorbereiding tot de Dawesatie van Frankrijk.

De Engelsche bourgeoisie als heerschers over een wereldrijk, dat onder invloed van de crisis thans vooral in het Oosten bedreigd wordt, kan echter niet volstaan met een dominerende positie in West-Europa alléén, zij moet zich ook en vooral in het Oosten trachten te bevestigen, waarbij zij voornamelijk stuit op de kapitalistische ontwikkeling van Rusland, den ouden erfvijand van het Britsche imperialisme.

Het verdrag van Locarno is dus tevens een poging om, onder leiding van Engeland, een West-Europeesch bloc tegen Rusland te vormen. Dat zij hierin niet geslaagd is, komt door de belangengesteldingen, welke juist in dit opzicht, tusschen